

har været nedsat, have lagt frem. Man maa ikke mindst anerkende det store Arbejde, som Kommissionen har gjort, om man saa maa sige, baade praktisk og teoretisk. Der er jo derved kommet mange Oplysninger frem, som vi hidtil ikke have haft.

Om selve Lovforslaget skal jeg ikke udtale mig nærmere, da det som sagt har ligget for før og er blevet nogenlunde grundig behandlet. Der kunde nok være enkelte Punkter og enkelte Paragraffer, som der kunde siges lidt om og maaske rettes lidt paa, men da jeg forudsætter, at Lovforslaget vil komme i Udvalg og vil blive nærmere behandlet der, antager jeg, at det kan vente. Der er jo imidlertid dette, som tidligere har været en Anstødssten for denne Lov, § 6 og den nuværende § 12. Derom vil jeg gerne have Lov til at udtale mig lidt nærmere. Jeg anerkender som sagt fuldt ud det store Kommissionsarbejde, der er lagt til Rette, men jeg beklager i høj Grad den Form, hvori Lovforslaget foreligger, og kan ikke anbefale det i denne Form, særlig hvad § 6 angaar. Jeg er fuldt klar over, at det er saa godt som fortvivlede Forhold, der ere til Stede med Hensyn til Aalegaardsholdene baade for Aalegaardsejerne, Grundejerne og de fri Fiskere og især for de sidstnævnte. Dette Aalegaardsspørgsmaal har jo i Aarhundreder spillet en stor Rolle og har været behandlet paa mange Maader. Det har været for Retten, og der er baade Underrets-, Overrets- og Højesteretsdomme derom. Man gik saa i 1888 til at lave en ny Lov, men den daværende Lovgivningsmagt har — vistnok meget mod sin Vilje — sat en meget vag Bestemmelse ind i den Lov gaaende ud paa, at en fri Fisker vel maa have Lov til at fiske, men ikke maa komme Aalegaardene saa nær, at han kan skade Aalegaardsejeren, og det er senere blevet fortolket paa den Maade, at Aalegaardsejeren Ret er næsten ubegrænset, ja, helt ubegrænset; den fri Fisker ved slet ikke, hvor han tør og kan fiske. Nu er det ganske vist saaledes, at Kommissionen og den højtærede Minister ere blevne enige om at sige, at der dog skal være en Grænse. Aalegaardsejeren Ret skal nemlig gaa saa vidt, som han er i Stand til at nedramme sine Pæle; dertil skal han have et Læbælte paa Fangesiden af 250 Favne, og endelig maa ingen fri Fisker sætte sine Ruser nærmere end 10 Favne fra Aalegaarden udefter. Disse Bestemmelser kunde se ud til at være en Vin-

ding for den fri Fisker; men det ere de kun tilsyneladende; ser man nøjere til, bliver den fri Fiskers Ret meget lille, for ikke at sige slet ingen. Aalefiskeriet udvikler sig jo Aar for Aar og vil fremdeles udvikle sig, og man kan derfor være sikker paa, at Aalegaardsejerne ville gaa saa langt ud, som det er dem nogenlunde muligt, og de skulde nok finde paa at ramme Pæle ned, saa at de kunne komme saa langt ud, som der overhovedet er nogen Sandsynlighed for at kunne opsamle Vandreaalene. Naar dertil saa kommer, at der skal være et Læbælte paa 10 Favne udefter, vil det sige det samme, som at, naar Vandreaalen kommer og gaar ind mod saadant et faststaaende Redskab, vil den — den vil jo fremad mod Nord — holde sig op mod dette faste Redskab, indtil den kan smutte udenom, og en umaadelig Masse Aal vil altsaa paa Grund af dette Læbælte gaa tabt, de ville hverken komme Aalegaardsejerne eller den fri Fisker til gode. Jeg mener derfor ikke, at der er nogen Grund til at have et saadant Læbælte, der bevirker, at en saadan Mængde Aal og dermed store Værdier gaa tabt. Der er desuden det store Læbælte paa 250 Favne fra Fangesiden, som vistnok er mere, end Aalegaardsejerne nogen Sinde have drømt om, at de kunne faa Ret til. For mig ser det ud, som om Kommissionen har særlig haft Øje for, hvad der var i Aalegaardsejernes Interesse, jeg vilde have ønsket, at den havde tænkt noget mere paa Christian V.s Danske Lov 5—10—40, hvor der henvises til, at enhver skal have Lov til at nyde sin Aalegaardret, men saaledes at det ikke maa være Kongen og den menige Mand til Skade. Her synes det mig, at det alt sammen bliver den menige Mand til Skade; thi med min bedste Vilje kan jeg ikke se, at den fri Fisker egentlig har noget Udbytte af Bestemmelsen i Forslagets § 6. Der er dernæst den underlige Bestemmelse, at den fri Fisker skal anbringe sine Redskaber i samme Kompasretning som Aalegaardene med Fangemundingen vendt mod Land: men efter alle de sagkyndiges Mening, som jeg har talt med, vil det da blive et rent Lykketræf, om man paa den Maade fanger noget. Naar Aalene nemlig komme fra Østersøen og gaar Nord paa, saa støde de bagpaa eller paa Siden af disse Redskaber, og naar de have stødt paa Aalegaardene, saa ville de udefter igen og gaa da som Regel udefter langs Aalegaarden, til der bliver frit Vand, og her ville de fleste slippe bort i det omtalte 10 Favnes Læbælte,